

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
PODVÁDĚNÁ

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
PODVÁDĚNÁ

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

Kateřina Janouchová
Podvdn
Švdsk rodinn thriller

Mladá fronta

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová.

Text and Epilogue © Kateřina Janouchová, 2008

Translation © Lucie Johnová, 2012

Cover © Henrik Sorensen/Getty Images/Isifa

Tato kniha je věnována andělům noci -
všem porodním asistentkám,
které pomáhají dětem na svět, když my ostatní spíme.

PRVNÍ, CO JÍ PRONIKLO

do vědomí, byla vůně, sladká a něžná. Působila útěšně a po těch několika mučivých hodinách plných boje ji dokázala uklidnit. Vtahovala ji do chřípí, snažila se ji uchovat ve svém nitru, aby se na ni kdykoli dokázala rozpomenout. Ještě než jí to někdo vysvětlil, pochopila, že tohle je jedna z nejnádhernejších vůní v životě, že však zároveň patří i k těm nejpomíjivějším. Že se nedá uchovat ani znovu uměle vyvolat.

Pak ucítila dotyk, něco se jí přitisklo na pokožku. Ruce namhataly kluzké, vlhké tělíčko, konečky prstů pomalu přejely přes cosi mokrého a lepkavého. Možná že když povolí sevření, to teplo zmizí, třeba se ten okamžik rozplyne? Dotek začal být trochu neklidný, působil téměř chtivě. Neměla odvahu to zkusit.

A potom se konečně ozval první zvuk, tichý a nezkušený. Protláčil se ven, napřed zněl trochu sípavě a byl slabý, potom zesílil a byl čím dál naléhavější.

Zvedla své právě narozené děťátko a přiložila si je k prsu, zabořila mu nos do dolíčku mezi lopatkami a krkem. Ten chlapeček je její, zrovna se narodil, je na tomhle světě úplně nový. Vzešel z jejího těla, proto také nemůže patřit nikomu jinému. Kvůli němu dokáže vybojovat válku, zemřít, lhát a rvát se. Až dosud pro ni byl nejdůležitější její vlastní život a zdraví. Teď se takhle perspektiva navždy převrátila, nyní už bude vždycky až na druhém místě – a to naprosto dobrovolně. Jak by na to mohla nepřistoupit? Jak by mohla odmítnout ten přechod do jiného prostoru, jak by mohla nedovolit, aby tenhle drobeček řídil celý její život a zavedl ji na jinou cestu, než jakou si pro sebe předtím zvolila sama?

Jeho maličké srdíčko tlouklo, jeho hrudní koš se jí zdvihal pod rukama. Všechny ty ženy, které si touhle cestou prošly před ní, všechna ta vyprávění, která předtím vyslechla a přečetla, příběhy o mateřské lásce, o touze chránit. Nikdy předtím ta slova plně nepochopila, nenacházela v nich ten správný význam. Až dnes.

Najednou dostala strach. Zaplavil ji pocit, že na to nestačí. Pocit viny. Dokáže se o to maličké náležitě postarat?

Znovu vdechla jeho vůni, připadala jí úžasně silná a osobitá, vůně novorozeneckého mázku a krve a obsahu dělohy, blan a placenty a ještě něčeho dalšího, něčeho, co nedokázala pojmenovat, něčeho závratného, zranitelného. A tak si, zatímco za okny porodního sálu svítání přecházelo v bílý den, v duchu odříkávala modlitbičku všech novopečených maminek.

Pane bože, jestli existuješ, dej, ať se tomuhle děťátku nic zlého nestane. Opatruj ho. Ochraňuj ho. Dopřej mu šťastný a dlouhý život.

ZAČALO TO ZDÁNLIVĚ

nevinným telefonickým rozhovorem mezi Cecilíí a její sestrou Marií. Poté, co si popovídaly o počasí a probraly kolegyně z práce, přišlo to hlavní. Odhalení. Mia ztišila hlas a téměř zašeptala:

- Henke má vši. Možná bys měla dětem prohlédnout vlasy...

No ovšem, život s dětmi byl neustále plný překvapení. Ale možná měla přece jenom chvilku počkat, než se o tu novinku podělila i se zbytkem rodiny. Ten šílený zmatek, když ostatní přišli najednou domů - měla návrat nechat proběhnout v trochu větším klidu. Zpráva o vetřelcích ve vlasech nebyla mezi všemi těmi odhozenými batohy, zablácenými zimními botami a mokkými palčáky a čepicemi přijata právě nejlépe.

- Fuj, to je ale hnus! Vážně nechutný!

Její manžel John se vrhl rovnou do koupelny, ani se nezul.

- To ta tvoje zatracená ségra, mumlal rozzuřeně a přitom si zblízka prohlížel pokožku hlavy. - Že si ty svoje haranty nedokáže udržet v pořádku.

- Ale vždyť to přece nemusí být její vina, namítla Cecilie.

- Mamííí, já nechci mít vši, zakňourala Sofie.

- Vší? My máme vši? Nejmladší Grétka neváhala a přidala se. John holčičku zvedl ze země a zavrtěl hlavou.

- Ale Grétko, nekřič tolik! Sousedí tohle nemusí slyšet!

Cecilie se neubránila úsměvu. Kam až může sahat něčí paranoia?

- No, jen se směj, když ti to připadá tak úžasně zábavný! Mně to teda legrační nepřipadá ani trochu a jenom si říkám, co je to za rodiče, když nechají svoje děti chodit mezi ostatní s hlavama plnejma vší, to je nezodpovědný, slyšíš, NEZODPOVĚDNÝ, rozčiloval se dál John.

- Ale Mia mi přece zavolala... Což bylo naopak zodpovědné. Teď se můžeme všichni prohlédnout. Přece se nic tak hrozného nestalo.

- Markusák ty vši určitě má. A já ne, poškleboval se William,

který měl s odšívovací procedurou přijít na řadu jako první.

- Jen se moc nevytahuj, zchladil ho John. - Všichni žádný rozdíl nedělají.

- Jojo, křikl Wiliam. - A Markusák se přece nikdy nečeše! Má úplný dredy! A vy ho nestříháte, takže si může mít vlasy dlouhý, jak chce!

- Nesvědila tě někdy v poslední době hlava? zeptala se svého nejstaršího syna Cecilie.

- Noooo...

Wiliam pokrčil rameny.

- Tak ano, nebo ne?

- Ne. Nebo vlastně... Jo... Možná, trochu.

- Tak se na to podíváme. Předkloň se.

William sklonil hlavu nad umyvadlo. Husté špinavě plavé vlasy nebyly zrovna nejčistší, bylo mu už dvanáct a na pokožce hlavy se mu začala objevovat mastnota typická pro pubertu. Cecilie vzala hřeben a odhrnula vlasy na stranu. Pečlivě synovi prohlédla hřívu, hezky pramínek po pramínku. Zpočátku žádný důkaz o útoku parazitů neviděla, ale po chvíli dopadlo do umyvadla několik malých tmavých zrníček.

- Ne, neřkej mi, že mám vši! Panebože, to ne! Odted' už budu strašně moc hodnej, jenom když nebudu mít vši, čestný slovo, slibuju...

Její chlapeček, který jindy bývá takový drsňák. Její nafoukaný, velký a občas ne úplně snadno zvládnutelný syn. Najednou vypadá tak maličký.

Ta zrníčka v umyvadle se viditelně hýbala. No ovšem, lezou.

- Je mi líto, miláčku. Možná jsi měl být hodný už předem.

Williamovi vyhrkly slzy.

- Do hajzlu, tohle je tak odporný! Já chci umřít, mami!

Najednou vypadal dojemně. Do půl těla nahý, vlasy rozčuchané, pláč na krajíčku. Cecilieho nitro zaplavila něha. Měla chuť ho obejmout. Přitisknout ho k sobě. Promluvit si s ním. Zeptat se ho, co cítí. Zjistit jeho skutečné pocity. Jenže William k podobnému

kontaktu svoloval jen málokdy. Neměla by to přesto zkusit?

- Kamaráde, já chápu, že je to otrava. Ale neboj, my to spravíme. Nemusíš se tím trápit.

Podíval se jí zpříma do očí.

- Já se netrápím. Jsem jenom příšerně naštvanej.

- Mám tě obejmout?

- Ne. To bych tě nakazil. Prostě mě těch potvor zbav! Nejradši bych se ostříhal dohola a ty vlasy spálil.

Nějakou tu havěť měly v hlavě i Sofinka a Grétka. Marcus a John tomu nadělení zřejmě naopak unikli. A ona sama taky. John byl vyslán do lékárny, aby tam koupil nějaký přípravek proti vším.

- A mimochodem, zapomeň na to, že by ses dneska večer válel na pohovce, varoval Williama, než vyrazil. - Budeš sedět na zemi.

- Ale proč? Vždyť to už budu od všivenej, zaprotestoval chlapec.

- To je jedno! Pár vší může vždycky přežít.

Že se může dospělý chlap takhle rozčilovat kvůli takové maličkosti! Ovšem to je typické pro spoustu velkých a silných mužů, že je dokáže vyvést z míry každá hloupost, ne? Jeden nesnáší brokolici, druhý se štítí odpadu, dalšího rozčílí vši. Její manžel se v jediném okamžiku proměnil v hysterické malé dítě. Naštěstí na sebe dokázala v takovýchto situacích vzít úlohu klidného a zralého dospělého ona. Když se John začal chovat iracionálně, probudila se v ní síla. Trpělivost. Dokázala se na něj dívat shovívavě, usmívat se. Mávnout nad jeho chováním rukou, předvést mu, jak vypadá dospělé jednání.

Cecilie přendala prádlo do sušičky a zapnula ji. Do pračky naložila várku prostěradel, nastavila režim praní na čtyřicet stupňů, ekologický program. John vždycky tvrdil, že by se mělo na čtyřicet stupňů prát všechno prádlo, případně propagoval, aby se pralo jenom na ekologický program, ale to už Cecilie odmítla. Tak alespoň používají ekologický prací prášek BioDynamic, který dvakrát ne-

voní, ona by ovšem dala přednost nějakému starému poctivému prostředku jako třeba Via, po kterém prádlo vždycky působilo dojmem, že je skrznastrž čisté. Jenomže John je přesvědčený, že drahé voňavé složky jsou v pracích prostředcích zbytečné. A odmítá i aviváž. Cecilie toužila po takové té krémové, po které by bylo prádlo hebké jako hedvábí. Jenže proti Johnovým velkolepým ideálům, jak každý člověk může v rámci svého malého světa přispět k záchraně celé planety, neměla sílu bojovat. Alespoň že se jí podařilo obhájit si sušičku, té se totiž chtěl John taky zbavit, protože přece tak hrozně žere... Samozřejmě také třídí odpad, odvázejí ho do různých ekologických stanic, balená voda je tabu a člověk by navíc neměl jíst moc masa. John k tomu neustále všude zhasíná světla a mluví o tom, že by měli vyměnit své stávající auto za nějaké ekologické. Tady někde už ovšem vede hranice – svůj chrysler přece potřebuje, aby měl dost místa na všechny ty věci, které si pořád vozí s sebou. A navíc rodina musí mít auto, kam se všichni vejdou. „I když si říkám, že by bylo lepší, kdybychom místo toho jezdili na kole,“ dodával John občas. V takových chvílích Cecilie převedla rozhovor na jiné téma.

– Jsme tak uštvaní, že si ani nevšimneme, že naše děti mají hlavu plnou vší. Je nám to úplně fuk. Možná bych měl seknout s prací, odjet do Provence a začít pěstovat víno nebo tak něco. Co na to říkáš? zeptal se jí John, když se večer ukládali k spánku.

– Pěstovat víno v Provence? Ale jo, tam bych se jako porodní asistentka taky uchytila, odpověděla Cecilie a přitáhla si deku až ke krku. – Jenže já přece neumím francouzsky. A děti taky ne.

– Děti se naučí. No, jen si to představ, prostě bychom zvedli kotvy. Prodáme dům a vyrazíme. Začneme znovu...

John vždycky nahlas snil o tom, že někam odjedou. To bylo jeho řešení. Zvednout kotvy. Nikoli zůstat a bojovat s obtížemi. Toužil se rozjet do světa, pryč odsud. Téměř jako by ho tu Cecilie držela proti jeho vůli.

V ložnici se rozhostilo ticho. V domě byl stále ještě cítit nepřít-

jemný zápach přípravku proti vším.

John se přisunul blíž.

- Poslyš...

Položil jí ruku na břicho.

- Možná že těch pár vší bylo přesně to, co jsme potřebovali, zašeptal jí do ucha.

Když už přestane mluvit o cestě do cizích krajů, přijde na řadu sex. Cecilie si povzdychla. Proti každodennímu shonu se špatně bojovalo, všechny ty hlouposti a iracionální spory byly únavné. Bylo tak snadné mezi všemi těmi povinnostmi a vřískajícími dětmi toho druhého ztratit. Teď je unavená, večer ještě musela dětem vydezinfikovat hřebeny a matrace, vyprat a vytřít. V tuhle chvíli už nemá sílu mu dovolit, aby se s ní miloval. To je to tak těžké pochopit?

Přitom má John pravdu. Možná by se milovat měli. Možná by se měla prostě podvolit? Jak už to také udělala, kdysi dávno... Ale teď nic neříkala, jenom zůstala bez hnutí ležet a upřeně zírala do tmy.

- Ano, zašeptala nakonec.

Jeho ruka jí stále ještě těžce spočívala na břiše.

Ale už nijak nereagoval.

Usnul.

MALÁ VILKA ZE SVĚTLE

žlutého dřeva byla Ceciliiným a Johnovým domovem už skoro třináct let, téměř po celou dobu, co se znali. Stála na náměstí Lindängstorget mezi podobnými domky ve slohu dvacátých a třicátých let a stejně jako ony měla před vchodem místo na parkování. Uprostřed náměstí byla příjemná alej lip a bříz. Bylo to ospalé náměstíčko, trochu zapomenuté ve stínu pyšnějších městských čtvrtí jako Talludden, Sommarviken či Aspdal, které ležely nedaleko. Velké funkcionalistické vily v Sommarvikenu, řadové domky v Talluddenu, které se běžně prodávaly za čtyři miliony korun, a nově zrekonstruované chaty v Aspdalu, jež byly na trhu s nemovitostmi zbožím žhavějším než čerstvě uvažené espresso – to všechno způsobilo, že se Lindängstorget celý scvrkl a téměř zmizel. Z tohotole místa se lidé spíš stěhovali pryč, než aby se zde objevovali noví. Byla tu maličká kavárnička s ručně malovaným vývěsním štítem, kadeřnictví a tramvajová zastávka, kde se ovšem tramvaje místní linky občas nenamáhalo zastavit. Obchod s potravinami byl už několik let zrušený, takže zdejší obyvatelé museli i za menšími nákupy až do velké samoobsluhy Coop v nákupním centru Steningby.

Ve všední dny to tu oživovaly hlasy dětí z místní školy, která stála hned vedle náměstí a kam chodili žáci od první do šesté třídy. Jinak byla zdejší promenáda oblíbeným útočištěm důchodců s hůlkami. Nicméně většinou bylo prostranství mezi domky prázdné a opuštěné, rodiče, ve valné většině případů třicátníci tvrdě pracující na své kariéře, rozvezli po ránu své děti do okolních školek a potom odpěchali do centra, kde zaplnili kancelářské budovy. Na Lindängstorget se většinou nevraceli před pátou. Teprve potom začalo být před průčelími domů trochu živo, lidé se zastavovali na kus řeči. Zpravidla se navzájem informovali, ve které školce dětem ještě pořád dávají na svačinu slazené krémy, či že by se zdejší škola měla opravit. A někdy přišla řeč i na to, jak strašně drahé jsou teď pronájmy.

Stále ještě panovala zima a větve stromů, holé a černé, tiše šustily ve větru. Už brzy se obléknou do jemňounkého zeleného hávu. A náměstí bude zase pohádkově krásné a děti začnou chodit ven a budou běhat mezi domy a se smíchem po sobě pokřikovat, jako to s příchodem jara dělávají vždycky.

Na Lindängstorget je i něco uklidňujícího, něco, co z téhle čtvrti dělá jedno z nejlepších míst k bydlení na světě, říkala si Cecilie. Klid a ticho jí nijak nevadily. Právě naopak. Někdy jí připadalo, že se vrátila v čase o několik desetiletí zpátky. Jakkpak asi Lindängstorget vypadal v minulosti? Někdy měla pocit, že na ni zpoza rohu vykukuje nějaká dáma v kostýmku. Dáma s vlasy vyčesanými do francouzského drdolu a v solidních hnědých botách se zkoseným podpatkem a kulatou špičkou. Předválečná éra, válka, poválečná éra. Některé z domovních dveří tady na Lindängstorget byly svědkem střídání epoch.

Kdykoli se Cecilie blížila k domovu, prožívala pocit jistoty a štěstí. Byla to její základna. Její a Johnova. Stala se z nich rodina, ve které až dosud prožila téměř celý svůj dospělý život. Už si skoro ani nepamatovala, že někdy žila jinak. Vždycky jenom ona, on a děti. Hnědé dřevěné domovní dveře seděly pevně v rámu a otevíraly se s tichým, dobře známým vrznutím. Klíč v zámku trochu drhl, ale když s ním zlehka škubla, podařilo se jí odemknout a mohla vstoupit do úzké předsíně.

Všude kolem ní vládlo ticho. Děti byly ve škole a ve školce. John byl někde venku, pracoval na jakési zakázce. Jako fotograf na volné noze si mohl sám určovat, co kdy bude dělat, což bylo vzhledem k jejím nočním službám celkem výhodné. Když pracovala v noci, mohla být ve dne s rodinou, ty dvě noci v týdnu jí vynesly slušný příjem za práci na poloviční úvazek a možnost být co nejvíc s dětmi, dokud jsou malé. Navíc pro ni měly noční směny jisté kouzlo, měla ráda ty dlouhé hodiny v šedavém světle, to území nikoho, jež oddělovalo svítání od rána, tu část noci, kdy na svět přichází nejvíc dětí. Ale ačkoli měla díky nočním službám na svou rodinu spoustu času, občas se jí zmocnily výčitky svědo-

mí a vzpomínala na své vlastní děti, které teď spí doma, zatímco ona je vzhůru a pracuje.

Také občas s nostalgii a steskem vzpomínala na své vlastní porody. Jenže další děti už nejspíš mít nebude, i s těmi stávajícími čtyřmi je její život dost naplněný. Takhle to ovšem vždycky chtěla: několik dětí, celý houf, spousta rámusu... Sám život! A John proti téhle její touze nic neměl. I on chtěl velkou rodinu a z jejich těhotenství se radoval spolu s ní. Ačkoli z posledního možná už nebyl tolik nadšený jako z toho prvního, a ani se tolik nezapojoval do všech těch činností, jež jsou s péčí o malé dítě spojené. Cecilie nad tím občas pocítovala zklamání, copak John nevidí, jak fantastické je každé miminko, nemá z jejich nejmladší dcery radost? Podobné myšlenky však pečlivě skrývala, nesvěřovala se s nimi, nesla si je v sobě jako malou temnou skvrnku, jež občas vyplula na povrch. Nemělo smysl mluvit pořád dokola o něčem, co žádné řeči nemohou změnit. Pocity prostě jsou, jaké jsou. A možná člověk ani nemůže chtít, aby byl jeho partner neustále naladěný na stejnou vlnovou délku jako on sám.

Případalo jí to tak jednoduché – být v jiném stavu, snít o budoucnosti. Jenže potom, když se dítě narodilo, nabyla vrchu praktická stránka věci a oni ani neměli čas si pořádně promluvit, což mohlo vést ke komplikacím... Mezi přebalováním a vařením kašiček bylo snadné ztratit orientaci, zapomenout na původní lásku, na sny a naděje. Nikdo nedokáže pořádně říct, jak se bude život dítěte odvíjet, ani jaké to bude později, až se uspokojí všechny nejnnutnější potřeby. Bylo to trochu, jako když člověk přežije válku, skvělé, ale přitom děsivé, v mnoha ohledech stejně smutné a překvapivé. Nikdo neví, jak se po pár letech, když už se nový model rodiny ustálí, všechno změní. To, co se zpočátku zdá být tak jednoduché, tak očividné – prostě své děti milovat, být dostatečně dobrou manželkou, žít pro svou rodinu – občas nestačí. Život s sebou neustále přináší nové a nové výzvy, ale Cecilie byla na tuto skutečnost naprosto nepřipravená.

ŽENA ZVRÁTILA HLAVU

dozadu a oči se jí rozšířily strachem. Vlasy se jí lepily na zpcené čelo. Vypadala jako pronásledované zvíře, dýchala trhaně, hystericky. Vedle ní stál muž, bleděmodrou košili měl u krku rozepnutou a působil stejně vyděšeně jako jeho partnerka.

- Ne! Ne! Neee... Já nechci, zaúpěla nahlas žena.

- Snažte se uvolnit, pobídla ji porodní asistentka, která stála vedle ní. - Musíte se uklidnit. Když budete v křeči, bude to ještě horší.

Žena ze sebe vyrazila zmučený sten.

- Strašně to bolí... už to zase přichází...

Porodní asistentka pochybovačně zavrtěla hlavou.

- Nechcete to přece jen zkusit s tím rajským plynem? Před chvílí jste jenom špatně dýchala, proto neúčinkoval...

- Lenito, miláčku, zkus si ještě trochu dát, obrátil se k rodičce její muž. I on vypadal, že by mu dávka rajského plynu prospěla.

Porodní asistentka podala rodičce plastový náustek.

- Až přijdou další kontrakce, dýchejte tady do toho, nepřestávejte. Musíte se z toho nadechovat, ale taky do toho vydechovat, jinak je to k ničemu.

Zdalo se, že rajský plyn pomáhá. Panická hrůza na chvíli ustoupila.

- Ale nepřezněte to, varovala ženu porodní asistentka.

Už za chvílku jí končí služba.

Je na čase, aby na její místo nastoupila noční směna.

Ten člověk vypadá jako mnoho jiných nastávajících otců, řekla si v duchu Cecilie Lundová, když vešla na porodní pokoj, kde se její kolegyně Carmen snažila dát do pořádku soupravu na rajský plyn. Muž byl trochu zpcený, límeček měl nakřivo, džíny pomačkané, obličej působil rozespale. Oči mu neklidně těkaly. Nejspíš pro něj bylo hodně těžké soustředit se ještě na další novou osobu, která vešla do místnosti. Za těch posledních čtyřicet

hodin tudy prošla strašná spousta různých žen a všechny měly vlasy stažené do culíku, světle modrou nemocniční blůzu, bílé kalhoty a pantofle s gumovou podrážkou.

Cecilie mu podala ruku.

- Cecilie, porodní asistentka.

- Lars, nastávající otec.

Usmál se, i když úsměv byl poněkud nejistý.

Smysl pro humor. Ne všichni nastávající otcové ho mají.

Na pár rozhodujících hodin se z ní pro Larse a Lenitu stane ten nejdůležitější člověk v jejich životě. Ale už zítra na ni nejspíš zase zapomenou. Carmen, Cecilie, Gun, Louisa... A Anki, Lizette, Gunilla a Karin... Záleží na náhodě, která z nich bude zrovna u toho.

Cecilie Lundová svou práci milovala. Je to úžasné privilegium, být při tom, když se rodí nový život, setkávat se s rodičkami a jejich partnery a později vidět jejich právě narozené děti. Všechna ta maličká vrískající stvoření, která zrovna přišla na svět a s nimiž se měla tu čest seznámit právě ona, mohla ty drobečky pokryté novorozeneckým mázkem vzít a položit je na matčinu hrud'. Směla být svědkem radostných výkřiků a slziček štěstí a objetí a prvních telefonátů rodičům otce a matky dítěte, vážení a omývání miminka, mohla se dívat, jak novopečený otec přestřihuje pupeční šňůru, sledovat první tápavé pokusy rodiček dítě nakojit... Byla tu ovšem i temnější stránka věci, případy, kdy něco nebylo v pořádku, těžké porody, miminka s vrozenými vadami, děti, které po porodu nedýchaly nebo které nevypadaly, jak by měly. Očekávání, která se proměnila v zármutek černý jako noc, radost z budoucího života, kterou překazila nevíтанá návštěva smrti.

Některé porody, u kterých došlo k vážným problémům, si pamatovala obzvláště živě. Například nemohla zapomenout na tu předčasně narozenou holčičku, u níž se ukázalo, že trpí vážným poškozením chromozomů, a která po porodu žila pouhých dvacet

minut. Nebo na tu mladou přistěhovalkyni, osamělou maminku, které její syn zemřel ještě v děloze, čtyřiaadvacet hodin před porodem. Když pak chlapečka porodila, jenom dlouho seděla s mrtvým miminkem v náručí. „On byl to jediné, co mi ještě zůstalo,“ svěřila se Cecilii. „Všichni ostatní z mé rodiny jsou mrtví.“ A pak tu byla ta žena, kterou její manžel týral – a týral i jejich starší děti. Ta se bála porodit, bála se odejít domů, bála se žít. Všechny ty lidské osudy... Cecilie už pomohla na svět stovkám dětí. Všechny si uchovávala v paměti, ale některé z nich získaly v jejím srdci zvláštní místo.

Bylo už po půl desáté, ale život a smrt žádnou pracovní dobu nedodržovaly. Porodní asistentky se musely vystřídat, i když občas porod právě dospěl do kritické fáze. Jsou zkrátka věci, které se nedají naplánovat. Porody, které vypadaly, že proběhnou rychle, se mohly protáhnout, a naopak ty, u kterých se zdálo, že zaberou celou noc, mohly trvat pouhou čtvrthodinku. Ani ta nejzkušenější porodní asistentka nemohla vždycky odhadnout, jak bude porod probíhat. Noční služba začínala ve 21.30, ale porodní asistentka z denní směny si občas mohla službu protáhnout a vzít si přesčas. Nicméně vrchní porodní asistentka, která měla na starosti mimo jiné i rozpočet, tohle moc ráda neviděla. „Musíme šetřit“ bylo teď heslem dne v celé nemocnici, porodní oddělení nevyjímaje.

– No ne, vždyť vy už jste úplně otevřená!

Carmen Garciasové už služba vlastně skončila, ale ona se rozhodla, že tu protentokrát zůstane déle. Válčila po boku rodičky Lenity od časného odpoledne a finále zápasu si rozhodně nehodlala nechat ujít.

– Teď už stačí jenom zatlačit, až budete mít pocit, že to zvládnete...

Cecilie rodiče pomohla, aby se mohla přetočit na bok. Lenita zvedla jednu nohu a vyrazila ze sebe krátké tiché zaúpění.

– Jde vám to moc pěkně! No tak, maminko, to zvládnete. Dě-

tátko už bude brzy venku, povzbuzovala ji Carmen. – Až budete mít pocit, že se vám chce tlačit, tak se do toho pořádně opřete. Výborně. Skvěle... Už vidím hlavičku. Počkejte na další stah a znovu zatlačte.

Nastávající otec vytáhl digitální fotoaparát.

– Au, au – já nemůžu, rozvzlykala se Lenita. – Už si netroufnu...

– Nebojte se, to zvládnete, uklidňovala ji Cecilie. – Jenom se uvolněte, nechte své tělo, ať dělá svou práci. Až se na to budete cítit, tak prostě zatlačte. Za chvíli už děťátko uvidíte.

Pomocná sestra přivezla blíž vozíček s věcmi, které budou potřeba bezprostředně po porodu. Zůstala stát na místě a rovnala malé měkké ručníky.

Lenitino tělo se vzepjalo.

Zvuk, který připomínal tlumené zavrčení. Napření veškeré síly. Cecilie cítila, jak bezděky zatíná čelisti, jak se jí svírá podbříšek. Vzpomínka na porodní bolesti, které kdysi sama prožívala, jí pronikla ozvěnou do dolní části zad. Vysloveně cítila energii Lenitina těla.

– Skvělé, skvělé, tak je to správně! Už máme hlavičku! Vítej, broučku.... Teď počkáme na další kontrakci, pak už bude děťátko venku celé.

Vteřiny pomalu odtikávaly.

A pak přišla poslední, rozhodující kontrakce. Tvář nastávající maminky se stáhla, Lenita zaryla svému muži prsty do paže. Zápětí už se ozval šplouchavý zvuk a novorozeně vyklouzlo ven, zdánlivě úplně hladce.

Carmen ho jen taktak stihla zachytit.

– Seznamte se s vaším krásným chlapečkem, maminko a táťku, prohlásila Carmen a položila novorozeně Lenitě na prsa. – Podívejte, jak se na vás těšil. Gratuluju vám, byla jste opravdu šikulka, maminko. Je to pěkný obr, řekla bych, že má alespoň čtyři kila.

– Panebože, to bylo ale odpoledne, pošeptala Carmen Cecilii,

když bylo miminko náležitě ošetřené a Lenita sešitá dvěma stehy. – Normální lidi nemůžou pochopit, jak moc to člověka někdy dokáže vysát. Musím ti říct, že než dostala ten rajskej plyn, byla neuvěřitelně vyděšená, ani jsem nemyslela, že...

– No ano, já vím, přikývla Cecilie.

– Zůstala jsem tu chvíli přes čas, ale už mizím, dodala Carmen s povzdechem. – Hodně štěstí s noční službou. Ti lidi se snad zbláznili, každej chce rodit zrovna teď. Jsem úplně grogy. Tak vyždímaná ze všeho toho stresu, že ani nedokážu vypnout. Jo, a vezou nám sem dvojčata. Rizikový těhotenství. Třiatřicátej tejdén.

– Jasně.

– Službu má Gun. A pár veselejších stážistů. Budeš mít fakt skvělou noc, usmála se Carmen trochu nakřivo.

– Nojo, díky, oplatila jí úsměv Cecilie. – A ty jeď domů a pořádně se vyspi.

V měsíci březnu začínají přicházet na svět „jarní děti“.

Na porodním oddělení bude dnes v noci rušno.